

*Но аз се уча
да пиша всеки свой протест
тъй искрено
и толкоз звучно.*

Учителят е назван – Пушкин. Високата степен на литературност в простоватата (?) лирика на Вапцаров носи и идеята, че творчеството е труд и учене на труден занаят. Труден и – опасен. (Първият съдебен процес срещу Вапцаров е не за друго, а за едно стихотворение.) В някои текстове се говори за друга опасност – творчески провал. И провалът не закъснява.

Във високата литературност на „Моторни песни“ има три стихотворения, които още от заглавието си водят към писатели – Пушкин, Горки и Ботев. И провалът идва тъкмо с Ботев.

При лирически аз идва един „навъсен и потен работник“ и казва: „Пишете за Ботев!“ Какво да пише – стихотворение, статия, доклад? За това нито дума. Дори литературността има граници, но преодолими.

Азът приема с готовност това предложение или искане и дори определя деня и часа, когато ще бъде готов, близък ден. Подразбира се, че да пише за Ботев му се вижда лесно. А работата не потръгва. Обещаният ден отдавна е минал, азът, и той навъсен като работника, безуспешно се труди, а листовете остават празни. Труд не само тежък, но и безплоден. Осъзнал това,

*Навъсен, аз пъшкам
и късам листата*

В „Не, сега не е за поезия“, когато стихотворението замлъква и „пъшка“ поезията настрани, има рязко падане на стила към просторечието. Тук също, преди да каже „не мога“, неуспелият заговаря на просторечие. В допълнение на това ако в просторечието „пъшкам“ значи нещо като „бутам настрани“, в по-високия стил значи друго, както е и в „потънал в кърви, лежи и пъшка“. В българското съзнание преобладава или направо е единствено второто значение и то води в омонимичната двойка „пъшкам“. И в някаква степен то действа и може да наведе на мисълта какво преживява човек, докато се труди над листата.

А тази мисъл се усилва от следващите стихове. Работата не върви и не върви. „Нищо не идва“ и

*... главата се мъти,
в гърдите тревога.*